

P. TEIXIDOR ELIAS

i 'La cançó de l'emigrant'

per P. P.

No hem pas de presentar als nostres lectors la personalitat literària del nostre conciutadà, en Pere Teixidor Elias. La Premsa barcelonesa ha enlairat el seu nom, popularitzant-lo. Però, ans de lliurar el concepte que ens mereix l'obra estrenada el diumenge al Casino Menestral, ens serà grat, a manera de proemi, dedicar unes ratlles a una biografia moral del seu autor.

Diversa figura, bon company, esperit inquiet i — sobretot — figuerenc, millor: empordanès. Teixidor Elias, home de tremp i rectilini, encarna bé la democràcia lliberal de nostre Empordà. Fill del poble, ha sabut congraciarse amb el difícil art de l'escena, no sense tenir de lluitar contra poderosos i greus obstacles, que no ve a tomb esmentar aquí, car ens afecten molt personalment, massa personalment, i que han dut a la seva ànima—perquè no confesar-ho, amic Teixidor; vos ens coneixeu i sabeu que parlem amb el cor a la mà—una espurna d'orgull.

L'obra desenrotllada per Teixidor és digna d'exemple. Què hi fa que la vida sigui dura? L'esperit sadollat d'ideal la suavitza. És la necessitat de l'artista, imperiosa, febril, inexhaurible, de crear. És la necessitat de la perfecció. Per això aquest no conta ni tant sols es para a considerar les dificultats, que deixa a cada banda de camí.

Hi ha dos verbs que tot artista deu conèixer bé per a crear llur art: saber i sentir.

La nova producció estrenada el passat diumenge ens ha fet comprendre ço que és i ço que deu esperar-se de Teixidor Elias. Inspirant-se en una popular composició del primer poeta de Catalunya, en Verdaguer, ha volgut glosar la trista condició del qui viu lluny de sa llar.

«La Cançó de l'Emigrant», comèdia dramàtica en tres actes, és una obra genuïnament catalana, tan clara, senzilla, verídica i amb tant d'amor treballada, que podem dir que és un fet el seu ingrés legítim en el ric i durader patrimoni del Teatre Català.

L'ambient de l'obra és doble: l'empordanès i el remot d'ultramar, desconegut aquest, insòlit, massa sobtat. Per una novel·la, en que els personatges i els llocs són més fàcils de situar que a l'escena, i en la qual la imaginació del llegidor pot traslladar-se fàcilment a un i a altre confi, precipitadament, sense cap preparació, «La Cançó de l'Emigrant» hauria estat tema ben encertat, naturalment, per lo que es refereix al segon acte. En el drama, creiem que el nus de l'obra devia desenrotllar-se dins l'ambient dels altres dos actes.

P. TEIXIDOR ELIAS

L'autor de «La cançó de l'emigrant»

L'exposició del drama, perfectament realitzada, com també el seu desenllaç. L'esperit apassionat de l'autor fa que algunes vegades un llenguatge massa florit, irreal per tant en la gent del poble i que alguns períodes siguin massa llargs.

Personatges ben destacats desfilen en «La Cançó de l'Emigrant», entre ells Ernest, l'home cobejós de glòria, el qual, àdhuc el seu talent i els amors que sent per Elvireta i per sa terra nadiua, fuig devés terres llunyanes, retornant vençut i greument malalt; «El Farreny», caràcter típicament empordanès, home d'empresa i de cor, vertader amic sempre

prompte al sacrifici i, per sobre de tot, «La Senyora Mercè», mare d'Ernest, figura definitiva de l'obra, humanitzada, carn de resignació, dona arrencada de una de nostres llars. El seu comès, en el tercer acte és vertaderament una obra feta per mà de mestre.

La producció té un lloable fons de moralitat i un caire regional molt exaltat. Vuit dies abans aquí, a Figueres, potser no s'hauria pas representat...

Felicitem coralment, estrenant-li amb efusió la mà a l'amic i company Teixidor per la seva obra notable, i, ensem, com a figuerencs que som, a la Companyia Mestres-Querol per l'interès que posà en contribuir a l'èxit rotund assolit el passat diumenge.

Interpretació

per X. X.

Cal dir abans que tot que és una obra de conjunt i com a tal molt difícil de fer distincions. No obstant direm que en primer terme es distingiren Eduard Cabré, Josep Querol i Ramona Mestres. El primer donà al seu rol d'emigrant tota l'expressió necessària per a entrar en el cor dels espectadors. Saben exactament ço que havia de fer i ço que havia de dir, en Cabré va presentar-se com un actor immillorable fent una creació eminent. Josep Querol, escampà tot hora la bonesa d'un cor que es daleix per a estimar, i l'optimisme de qui no ha conegut grandeses, ni amors ni patria, ni tendreses. Reixí en un rol molt difícil en el qual es passa de la comicitat a lo seriós sense més espai que en una vegada de cloure's la cortina.

Ramona Mestres, l'eminent actriu, donà a la dona empordanesa, tota la bravesa i llealtat necessàries. En el primer acte plena d'optimisme. En el tercer volent donar la seva vida inclús a costa de la seva. El seu art indiscutible féu que arribessin al cor totes les escenes en que ella prengué part. Després d'aquestes figures principals, reixí també la bonataska de l'autor Sr. Monterde principalment en el Tix i sobretot en la cançó de l'emigrant que cantà amb ben timbrada veu i sentiment al final del segon acte. En segon plan cal esmentar la senyora Anita Mestres, Adelina Coy, Carme Vendrell, Garriga i Mas. Els altres elements tampoc desentonaren perxò que entre tots deuen partir-se els llores de aquesta nit de triomf.